

Rotterdamsche geneesheeren onderteekend. Luister wat ze schrijven: Lijdt aan grootheidswaanzin, verbeeldt zich rijk en ongetrouwd te zijn, noemt zichzelf Agnes Viljoen, doch is de vrouw van Jacob Batels en leeft met haar echtgenoot in behoeftige omstandigheden. Waar blijf je nu met je beweringen?"

„En ik geloof niet dat ze gek is. Aha, dat zal 't zijn!" „Wat zal 't zijn? Praat een weinig duidelijker, bitte!" „Ik zie de heele truc! De dokters zagen werkelijk de vrouw van Batels. Zij speelde voor gek. Klaarblijkelijk hadden ze in een volksbuurt een paar kamers gehuurd voor dit doel. Toen ze eenmaal de certificaten hadden, hebben ze Juffrouw Viljoen mogelijk in bewusteloozen toestand naar dit tweede verblijf gebracht, haar van andere kleeren voorzien, en haar op deze certificaten onder de hoede van een wijkzuster naar hier laten brengen."

„Wat 'n fantasie! 't Is om te lachen, ha, ha, ha!" riep ik uit.

„Jij licht nou overal om!" antwoordde mijn zuster vinnig. Ik meen zelfs dat ze er „idiot" op volgen liet. „Luister, de zaak kan gemakkelijk opgelost worden. Ik ga dadelijk naar Rotterdam, naar die twee stadsdokters, en breng ze in mijn auto hierheen. Dan zullen we zien of Agnes werkelijk de vrouw van Batels is of niet."

Zoo gezegd, zoo gedaan!

Ze kwam spoedig met mijn beide Rotterdamsche collega's terug en ik had een onaangenaam en toch gelukkig kwartiertje, toen de beide heeren eenstemmig verklaarden onze patiente nooit te voren gezien te hebben.

Ik heb al mijn best gedaan dat misdadige echtpaar Batels (als ze werkelijk zoo heetten) op te sporen, doch tevergeefs. De avonturiers waren gevlogen met meeneming van Agnes' juweelen, geld en andere waarden.

Kort daarop begon de zomervacantie en ik besloot mijn slimme zuster, die nu met haar man weer in Zwitserland vertoefde, eens te verrassen. Ik reisde dus naar Andermatt waar ze zich bevonden; doch toen ik te Belle Vue aankwam, vernam ik tot mijn teleurstelling dat ze dienzelfden dag naar de Furka gegaan waren. Het was te laat om ze nog te volgen; ik besloot dus tot den volgenden morgen te wachten.

Des anderen daags liet ik mij naar boven rijden tot waar de weg zigzag hooger gaat. Hier steeg ik uit en besloot verder den weg te wandelen.

„Hallo! wat is dat?" riep ik uit, toen ik langs het pad naar boven keek. „Een paard op hol? En die laffe Zwitser is van den bok gesprongen! Er is geen houden aan! Wat, ze komen hierheen! Groote hemel, er zitten dames in het rijtuig, ik moet ze trachten te redden!"

Niet licht zal ik de botsing vergeten, die daarop plaats greep: een vreeselijke schok, toen sloeg ik tegen den grond, bewusteloos. Spoedig kwam ik echter weer bij

Rechten erven H. Berssenbrugge

J. H. SPEENHOFF, de bekende dichter-zanger, hoopt 13 Februari a.s. zijn 121½-jarig jubileum te vieren (foto H. Berssenbrugge)

EEN MILITAIR KWARTET.

Van het fort a. d. St.-Aagtendijk ontvingen wij bovenstaande foto van het militaire kwartet, dat zoo velen militairen reeds een genotvollen avond heeft bezorgd en zich steeds gaarne beschikbaar stelt op forten en in garnizoenen te concerteeren. De namen zijn van l. n. r.: K. Coenen, J. Biederman, E. J. von Duinen, M. Kinsbergen Jr.

EEN SCHADUW UIT HET VERLEDEN

(Slot).

Ze deed hierop de deur open en John stapte de kamer binnen, waarna zij de deur weer sloot. Aan het tegenovergestelde gedeelte van het vertrek zag hij op een rustbed een man liggen. Door de schemering, die in de kamer heerschte, kon hij niet zien of de man jong of oud was, en zelfs toen hij vlak bij hem stond, kon hij onmogelijk den leeftijd van dit menschelijk wrak bepalen. De man was vreeselijk vermagerd en scheen in het laatste stadium van een ongeneeslijke ziekte te verkeer.

De zieke man wees Pendergast een stoel in zijn nabijheid aan.

„Mijnheer Pendergast," begon hij, „mijn zuster heeft mij alles verteld: uw raadselachtige droom, uw komst hier, uw vreemde vangst en eindelijk uw even zonderlinge kennismaking met haar." — Pendergast knikte.

„U kent mij niet," ging de zieke voort. „Onze familienaam is Carnforth."

„Ja?"

„Is u niet verbaasd?"

„Ik heb nooit te voren den naam Carnforth gehoord," antwoordde de ander. „Waarom zou ik dan verbaasd zijn?"

Howard Carnforth rees met moeite op en keek zijn bezoeker ongelovig aan.

„Nooit gehoord?" herhaalde hij verwonderd. „Ken je dan de geschiedenis van je voorouders niet?"

Pendergast schudde het hoofd.

„Heb je dan nooit gehoord van den twist die er gerezen is tusschen onze beide families? Weet je dan niet van den vloek die op onze familie gebracht is door een mijner voorvaderen, doordat hij den echtgenoot van een uwer voorouders doodde en diens erfrecht stal?"

„Het is alles nieuw voor mij," antwoordde Pendergast, „en wat den vloek betreft..."

„Daaraan geloof u niet, zie ik."

Pendergast lachte. „Neen, niet als hij eeuwen oud is."

„Welnu, luister dan naar mij. Toen John Carnforth in het jaar 1631 een uwer voorvaderen doodde, vervloekte diens vrouw hem en ons geheele geslacht." Toen, zich zoo veel mogelijk oprichtende, riep hij met bevende stem uit: „De vloek, dien zij uitte, was dat ieder lid van ons geslacht zou sterven vóór zijn dertigste jaar. Ze zijn allen voor dien leeftijd gestorven. Ik ben nu aan de beurt en dan mijn zuster."

„Neen," kreet Pendergast van zijn stoel opstaande, want hij voelde een rilling hem langs den rug loopen, „dat kan ik niet gelooven, dat is te wreed!"

„Wreed, maar waar!" ging Carnforth voort. „Ik ben nu negen en twintig, Elizabeth, mijn zuster, twee en twintig. Het is waar! Het is al die eeuwen waar gebleken. Al mijn voorvaderen huwden, behalve ik, en niet een van hen bereikte den leeftijd van dertig jaar."

„En toch, rondit gezegd," beweerde Pendergast, „kan ik aan dien vloek geen waarde hechten. Al uw familieleden zijn gestorven uit een ziekelijke vrees voor de vervloeking, een soort auto-suggestie, en dit is ook met u het geval." Carnforth scheen niet overtuigd.

„Is u mij niet vijandig gezind?" vroeg hij angstig.

„Niet in het minst," antwoordde John. „En," ging hij opgewekt voort, „is er geen middel om van den vloek verlost te worden?"

„Ik weet het niet," was het moedeloos bescheid. „Soms tijds denk ik, er moet een middel zijn. Ik geloof dat die kist daar wel een oplossing zou geven, doch niemand durft haar openen."

Pendergast keek in de aangewezen richting en zag een met ijzer beslagen kist in een hoek van het vertrek staan.

„Waarom durft men ze niet openen?" vroeg hij.

„Omdat de familielegende zegt, dat ieder die haar opent, binnen een maand zal sterven."

„Heeft iemand het al eens geprobeerd?"

„Niet in mijn tijd. Ik heb geen recht om iemands leven in de waagschaal te stellen, en bovendien is de sleutel verloren geraakt."

„John Carnforth moet wel een schurk van een kerel geweest zijn, om zulke maatregelen te treffen," merkte Pendergast op.

„De sleutel werd bij zijn dood niet gevonden, maar ik geloof dat het degene is, die door u is opgevist met het portret der jonge vrouw, die John's vrouw had moeten worden."

„Had moeten worden?"

„Ja, want dat gebeurde niet, zij trouwde uw voorvader."

„En hij zwoer wraak, denk ik, en wierp den sleutel in het water."

„Ja, of verloor hem," zei Carnforth. „Hij verdrong twintig jaar later op denzelfden dag waarop hij uw voorvader vermoord had."

„Misschien kan ik met den sleutel de kist openen. Geeft u er mij permissie voor? Ik ben niet bang voor vervloeking."

En Pendergast knielde voor de kist neer. Na een paar vergeefsche pogingen gelukte het hem den sleutel om te draaien en voor het eerst sedert drie eeuwen ging het deksel

en zag dat ik langs den weg lag. Bij mijn eersten oogopslag bemerkte ik bovendien dat ik de eenige was, de inzittenden waren dus onverlet gebleven.

„Heb je pijn, Dol? Zeg het gauw, jongenlief?"

Het was mijn zuster. Zij was juist weer van de Furka teruggekeerd. Ik had kunnen begrijpen uit haar gewoonten, dat ze geen vier en twintig uur op dezelfde plaats zou blijven en mij den tocht naar boven kunnen sparen, maar... dan lagen zij en haar gezellin, juffrouw Viljoen, misschien verpletterd in den afgrond.

„Pijn?" herhaalde ik. „In het geheel niet. Au, mijn voet!"

Het liep vrijwel los. Ik scheen den voet verstuikt te hebben. Tusschen de beide dames in, werd ik hinkende naar een kleine herberg in de nabijheid gebracht, totdat er een draagbaar kwam om mij naar mijn hotel te vervoeren. Daar werd mijn voet verbonden, doch ik moest eenige weken blijven liggen. Al dien tijd had ik gezelschap van de beide dames, die hun reisplan geheel veronachtzaamden. Agnes zei me dat ze er niets om gaf.

Eindelijk was ik zoover hersteld dat ik aan den arm van een der dames en met een flinken stok in de hand een kleine wandeling kon doen.

Op zekeren dag werd ik vergezeld door Agnes.

„Ik zal spoedig weer beter zijn en dan is het voor mij tijd om terug te keeren en... en dan zal je me wel weer spoedig vergeten zijn, juffrouw Viljoen," zei ik wel wat onhandig.

Ze keek mij guldig aan; de kleine heks begreep wat er komen zou.

„Ik zal u niet vergeten! U heeft ons het leven gered. We zouden zeker zonder uw tijdige hulp in den afgrond zijn gestort. Bovendien is er nog een ander voorval, dat ik nimmer vergeten zal."

„O, Agnes, wees niet zoo hard voor mij. Laat het verleden rusten. Wees niet wreed! Ik bemin je, maak me tot den gelukkigsten man ter wereld."

„Zwijg mijnheer, of ik neem je stok af en laat je hier hulpeloos staan."

Luister eens naar mij. Ik heb zeer veel bezwaar om te trouwen.

Je weet, ik was eens patient in een krankzinnigen-gesticht, mijn pupillen zijn ongelijk. Apropos, dat waren ze al toen ik nog een kind was. U zult toch als specialist in zenuwziekten een meisje met zulke ongunstige antecedenen als ik niet kunnen veroorlooven een huwelijk aan te gaan?"

„Zeker," antwoordde ik vroolijk. „Mijn advies als specialist is dat u dadelijk trouwt... met mij!"

„Ja," zuchtte ze komisch, „tegen het advies van zulk een autoriteit durf ik niets inbrengen. Maar, Rudolf," voegde ze er aan toe, „zeg dan die betrekking in dat afschuwelijke gesticht vaarwel!"

omhoog en scheen het daglicht op eenige bundels netjes saamgebonden documenten en verscheidene zware zakken.

„Nu is het aan u," zei Pendergast oprijzende, „om in deze documenten de oplossing der kwestie te zoeken. Als deze zakken goud bevatten, is hier een fortuin aanwezig."

De documenten bestonden hoofdzakelijk uit particuliere brieven van John Carnforth, voor de tegenwoordige generatie van geen waarde. Eindelijk vonden zij evenwel een stuk door John onderteekend, waarin van zijn misdaden, den vloek, en zijn boetedoening gesproken werd. De zakken bevatten goud en vertegenwoordigden het bedrag dat Carnforth gestolen had van de Pendergast-familie. Hij beval dat geld aan de rechthebbenden terug te geven, opdat de vloek van zijn nabestaanden zou worden opgeheven.

„Zoo," zei Elizabeth, „al dit geld is dus uw eigendom, mijnheer Pendergast."

„Onzin," sputterde hij. „'t Is al te dwaas."

Howard Carnforth was echter van hetzelfde gevoelen als zijn zuster en drong erop aan, dat Pendergast dit geld als zijn rechtmatig eigendom zou aanvaarden.

„Het is uw plicht dit geld te nemen, mijnheer Pendergast," zei Elizabeth. „U móet het nemen."

„Welnu," besloot hij van de een naar den ander ziende, „als het u eenige voldoening geeft, dan zal ik dit geld aanvaarden, maar..."

Howard greep een zijner handen en Elizabeth de andere en drukte ze vol dankbaarheid.

„Maar," ging Pendergast voort, naar het meisje ziende, wier hand hij stevig vasthield, „ik verlang dat je het met mij deelt, met mij deelt als mijn vrouw. Ik weet wel, mijn aanzek is plotseling, lijkt misschien overhaast, omdat we elkander eerst een paar uur kennen; doch, Elizabeth, ik bemin je al weken lang, ik bemin je al van af het oogenblik dat ik je zag in mijn droom."

Elizabeth boog blozend het hoofd, doch trok haar hand niet terug. Howard's gelaat was opgewekt en wel tien jaar jonger. Hij staarde vol verwachting zijn zuster aan, nieuwsgierig haar antwoord te hooren.

„Ik behoef hierin niets te zeggen, zuslief," zei hij. „Ik geloof dat mijnheer Pendergast je bemint. Hij heeft een open gelaat. Onderzoek je eigen hart en doe wat dit je zegt."

Elizabeth zag Pendergast aan en gaf hem ook haar andere hand.

„Ik geef u mijn hart niet," zei ze. „Het eerste oogenblik dat ik u zag op den weg hebt ge het reeds gestolen."

„En nu, ofschoon ik je naam weet, haat ik je toch niet," hervatte John. „Je bent een slechte profetes geweest, Elizabeth," vervolgde hij lachende, haar in de armen sluitende.